

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΔΙΤΗΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Η'.

Ἄφησαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τὸν Φάουστ καὶ τὴν Μαργαρίτα στὸν κήπο τῆς Μάρθας.

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀποτραθηχθῆ παράμερα καὶ κόβοντας μιά μαργαρίτα, ἀρχίσει νὰ τὴν ξεφυλλίῃ.

-Τὶ κάνεις, παιδί μου; τὴν ρώτησε ὁ Φάουστ.

Μὰ ἡ Μαργαρίτα δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ λουλουδι τῶν ἐρωτευμένων, ποῦ εἶχε τὸ ὄνομά της. Μαδοῦσε ἕνα-ἕνα τὰ φύλλα καὶ ψιθύριζε:

-Μ' ἀγαπά... δὲν μ' ἀγαπά...

Ὁ Φάουστ τὸν παρακολουθοῦσε καταγοητευμένος, ὦπου, στὸ τέλος, ἀφοῦ ἡ ἀγαπημένη του ξεφύλλισε καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ λουλουδι, φώναξε γεμάτη χαρὰ:

-Μ' ἀγαπᾶ! Μ' ἀγαπᾶ!...

Τότε παιδί, ὁ Φάουστ δὲν ἔμπορε νὰ κρατηθῆ. Τῆς πήρε καὶ τὰ δυὸ χέρια στὰ δικά του.

-Ναι, γλυκεῖά μου, τῆς εἶπε. Σ' ἀγαπᾶ! Τὸ νοιώθεις τί σημαίνει αὐτό; Σ' ἀγαπᾶ!...

Μιά γλυκεῖα ἀνατριχίλα διέτρεξε τὸ παρθενικὸ σῶμα τῆς ἀθάσας κόρης.

Μὰ ἀμέσως, ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τοῦ Φάουστ καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια, πηδώντας σὰν ἐλαφάκι.

Ὁ Φάουστ τὸν ἀκολουθῆσε. Στὸ βῆθος τοῦ κήπου ὑπῆρχε ἕνα παλιὸ κιόσκι. Ἡ Μαργαρίτα ἔτρεξε ἐκεῖ, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καί, μὲ μιά χαριτωμένη κίνηση, κρατώντας τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων ἐμπρὸς στὰ ῥόδινα χεῖλιά της, κούταξε πίσω ἀπὸ τὴν γαριβάδα...

Ὡραία, παιδιάτικα παιχνίδια, ποῦ δὲν μποροῦν ν' ἀποφύγουν, ὅποιοιδήποτε κ' ἂν εἴνε οἱ ἐρωτευμένοι. Ὁ Φάουστ ἔφτασε στὸ κιόσκι καὶ μὴκε μῆσα, σπρωχνοντας τὴν πόρτα ἐλαφρά. Ἡ νέα ἔθγαλε μιά μικρὴ κραυγή.

-Α! πονηρή, τῆς εἶπε. Παίζεις λοιπὸν μαζὺ μου;

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τὴν τράθηξε κοντὰ του καὶ κόλλησε τὰ χεῖλιά του στὰ δικά της. Ἡ Μαργαρίτα ἔγειρε ἔπάνω του καὶ τοῦ ἀναπέδωσε τὸ φιλίμα...

-Ἀκριβέ μου! ψιθύρισε. Σ' ἀγαπᾶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ!

Τὴν πρώτη αὐτῆ συνάντησι ἀκολουθῆσαν κ' ἄλλες. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀφήσει τὴν καρδιά της νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα, μ' ὅλο τὸ σκίτημα τῶν εἰκοσι χρόνων της, μ' ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποῦ τῆς εἶχε ἐμπνεύσει ὁ Φάουστ.

Αὐτὸς πάλι ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν Μαργαρίτα στάθηκε γι' αὐτὸν μιά ἀληθινὴ ἀποκάλυψι, ποῦ τὸν ὡδηγοῦσε σὲ κόμους ὄνειρευμένων.

Ἦταν τώρα τρισευχισμένος.

Μὰ πόσο δραματικὴ ἀλήθεια ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγάπη τοῦ Φάουστ ἡ Μαργαρίτα εἶχε ξυπνήσει τὰ πιὸ εὐγενικὰ αἰσθήματα στὴν

της!... Κούτα προσηκτικὰ τὴν γκολοτίνα! Τὸ λεπίδι δὲν εἶνε τοποθετημένο καλὰ καὶ ἡ τρύπα δὲν εἶνε στὴ θέσι της... Θά μὲ βασανίσῃ πολὺ, ὦπου νὰ μ' ἀποτελειώσῃς... Θέλεις νὰ σάλης κάτω τὸ κεφάλι σου νὰ σοῦ δεῖξω ἐγὼ πὺς κόβου;

Μὰ οἱ βοηθοὶ τοῦ καινούργιου δημίου, κατὰδικοὶ καὶ τοῦτο, δὲν τὸν ἄφησαν νὰ συνεχίσῃ.

Τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ γονατίσῃ, τοῦ τράθηξαν τὸ κεφάλι ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτιά καὶ τοῦ τὸ πέρασαν μῆσα ἀπὸ τὴν τρύπα... Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα... Ἐνας ἔξερδος κρότος ἀκουστήκε... Τὸ λεπίδι ἔπεσε... Κι' ἕνα κύμα αἱμάτων ἀνεπήδησε, ἀπὸ τὸν κοιμένο λαῖμὸ τοῦ Ἑστέλ!...

Ἡ ἐκτέλεσι τοῦ ὀμίτου εἶχε τελειωθῆ.

-Ἀπὸ τέτοιου θανάτου ἔπρεπε νὰ πάῃ αὐτὸ τὸ τέρας! ψιθύρισε ἕνας γέρος κατὰδικος.

Καὶ αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος ἐπικηδείος τοῦ Ἰσιδούρου Ἑστέλ!...

ψυχὴ του. Μὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Μεφιστοφελῆς φρόντιζε καθε τὸσο νὰ ζητινᾶ μῆσα του... τὸ κτήνος. Ἡ πάλῃ ἦταν ἀνίσω, στὸ τέλος θὰ νικούσε ὁ Σατανᾶς. Ἔτσι ἦταν μοιραῖο...

Νὰ τὰ εἶχε προαισθανθῆ, μῆσα στὴν ἀθάσας ψυχὴ της, ὅλα αὐτὰ ἡ Μαργαρίτα; Ὅπως κ' ἂν εἴνε, αὐτὸς ὁ φίλος τοῦ ἀγαπημένου της, τὸν ὁποῖο ἔβλεπε πάντοτε μαζὺ του, δὲν τῆς εἶχε κάνει διόλου καλὴ ἐντύπωσι.

Τὸν ἀπεχθανόταν καὶ τὸν φοβόταν.

-Καλέ μου, τοῦ εἶπε μιά μέρα, ποῦ θρισκόντουσαν πάλι μαζὺ στὸν κήπο τῆς Μάρθας. Θλίβουμαι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ποῦ σὲ ἔβλεπο νὰ ἔχῃς τέτοια συντροφιά...

-Ποῖα συντροφιά;

-Νά, αὐτὸν ποῦ ἔχεις μαζὺ σου. Τίποτε στὴ ζωὴ μου δὲν μοῦ παραίει τόσο τὴν καρδιά, ὅσο αὐτὸς ὁ παράξενος ἀνθρωπος.

-Μὴ τὸν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου!

-Πιστεψέ με, ἐπέμεινε ἡ ἀθάσας κόρη. Κάθε φορὰ ποῦ τὸν ἀντικρίζω, ἡ ματιὰ του εἶνε τόσο εἰρηνικὴ καὶ μισοθυμαμένη! Βλέπει κανεὶς πὺς τίποτε δὲν τὸν ἐνδιαφέρει... Τόσὸ φαίνεται πὺς εἶμαι τόσο καλὰ, ὅταν εἶμαι στὴν ἀγκαλιά σου, τόσο ἐλεύθερη καὶ ἐγὼ τόση γὰρά! Λοιπὸν, αὐτὸς μοῦ σφιγγεὶ τὴν καρδιά, μόλις παρουσιάζεται!...

Ὁ Φάουστ καταλάβαινε πόση τραγικὴ ἀλήθεια ἔκρυβαν αὐτὰ τὰ λόγια τῆς νέας.

-Ἄκουσε, Ἐρρίκε, πρόσθεσε ἐκείνη. Ὅταν αὐτὸς ὁ ἀθώοπος γὰς πλησιάσει, μοῦ φαίνεται πὺς δὲν σ' ἀγαπᾶ παιδί. Ὁυτε καὶ νὰ προσευχηθῶ μπορῶ, ὅταν εἶνε αὐτὸς κοντὰ μου. Τὸ ἴδιο δὲν σοῦ συμβαίνει καὶ σέ να;

-Ἡ ἀντιπάθειά σου μονάχα πὺς κάνει νὰ μιλάς ἔτσι, τῆς ἀπάντησε ὁ Φάουστ.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

Δὲν ἤθελε νὰ κηράνῃ τὸν ἀγαπημένο της. Γιὰ τίποτε τὸν ἄκοσμο, δὲν θὰ μποροῦσε παιδί νὰ τοῦ ἀρηθῆ καὶ τὸ παραμυρρό. Στὸν ἔρωτα αὐτὸν, ποῦ ἦταν ὁ πρώτος στὴ ζωὴ της, εἶχε δοθῆ μ' ὅλη τὴν ἐξουσίαν, μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς παρθενικῆς της ψυχῆς.

Ἡ ἐμπιστοσύνη ποῦ αἰσθανόταν στὸν Ἐρρίκο της-ἔτσι ἔλεγε τὸν Φάουστ-ἦταν ἀπεριόριστη. Καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη της αὐτὴ μεγάλανε τόσο, ὅσο προοῖσαν ἡ μέρες, ὥστε δὲν ῥηκε τὴν δύναμι νὰ τοῦ ἀρηθῆ τίποτε. οὕτε ὅταν μιά μέρα ὁ Φάουστ ὑπέκυψε παιδί στὴν ἐπιτακτικὴ φωνή, μὲ τὴν ὁποῖα μιλήσε μῆσα του τὸ κτήνος, τὸ κτήνος ποῦ εἶχε ἀναστήσει μὲ τέχνη στὴν ψυχὴ του ὁ Σατανᾶς.

-Ἐχω τόσα ὄς τώρα κάνει γιὰ σένα, ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε. ποῦ δὲν μοῦ μένει παιδί, τί ἄλλο νὰ κάμω!...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, τοῦ ἔδωσε τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ της. Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια, πήρε ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ φιαλίδιο ποῦ τῆς ἔδινε ἐκεῖνος. Ἐνα φιαλίδιο μὲ ναρκωτικὸ, ποῦ τοῦ εἶχε τοιμάσει ὁ Μεφιστοφελῆς, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα προμελετοῦσε.

-Δυὸ σταγόνας μονάχα ἀπ' αὐτὸ μῆσα στὸ νερὸ ποῦ θὰ πῆ ἡ μητέρα σου, ἀγάπη μου, καὶ θὰ τὴν ρίξουν σ' ἕναν εὐχάριστο, μὰ θαρῶν ὕπνο!...

Κρυμμένος ἐκεῖ κάπου, ὁ Σατανᾶς παρακολούθησε τὴ σκηνή, τὰ ἄκουσε ὅλα. Καὶ ἕνα πλανό, σαρδώνειο γέλιο, ἀπὸπάνω-κε στὴ χυδαία μορφή του, ἔπαι ἀκουσε τὴν κόρη νὰ ἀπαντᾷ:

-Καὶ τί δὲν κάνω παιδί γιὰ χάρι σου, ἀγαπημένε μου!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Οἱ μεγάλοι ξένοι ἠθοποιοὶ Ντελμά, Φόρ, Γκαγιαρ; Πλανσὸν καὶ Ρεσκιέ, στὸ ρόλο τοῦ «Μεφιστοφελῆ»